

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 4. S. Anselmus Lugduni.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

Sæculum XI.
A.C. 1100.

vocavit, a quibus viaticum peteret, ea quippe maxime de causa Synodum Anfanam coegit anno millesimo centesimo, cui interfuerunt Archiepiscopi quatuor, Lugdunensis, Cantuariensis, Turonensis, & Bituricensis, Episcopi octo, Augustodunensis, Matisconensis, Cabilonensis, Antissiodorensis, Parisiensis, Diensis & alii duo. Statuta pace (nempe ut credo Induciis Sacris confirmatis) de itinere Jerosolymitano agere cœperunt, & illi, qui voverant, nec tamen votum adimpleverant, excommunicati sunt, usque dum promisso se exsolverent.

§. IV.

S. Anselmus Lugduni.

Archiepiscopus Cantuariensis, qui Concilio Ansano interfuit, erat S. Anselmus, quem rerum suarum status jam uno plus anno Lugduni morari cogebat. Nam, Concilio Romano mensis Maji anni millesimi nonagesimi noni soluto, Anselmus, cum parum præsidii in Papa sibi esse cognosceret, altera die itineri se dederat, & superatis multis periculis tandem Lugdunum pervenerat, quem Archiepiscopus editis maximæ lætitiæ honorisque signis excepit. Ibi igitur diversari statuit, abjecta omni spe, se Rege Guilielmo Rufo superstite, in Angliam redire posse. Archiepiscopus Lugdunensis

*Edmer. 2.
Novor. p. 55.*

*Sup. lib.
LXIV. §.
61.*

nensis Anselmo digniorem locum ubique Sæculum XI.
 cedebat, volens, ut ipse Clericos ordina- A.C. 1100.
 ret, Ecclesias dedicaret, ceteraque offi-
 cia Episcopalia perageret. Multi ab ejus Edmer. 2.
 manibus Confirmationis Sacramentum vit. p. 13.
 accipere cupiebant, quod ille sine licen- Ep. Anselm.
 tia Episcopi Dioeceseani nulli conferebat. p. 97.
 In illa Lugdunensi commoratione Ansel- 6. 8. 13.
 mus Librum de *Conceptu Virginali & Ori-*
ginali peccato scripsit. In eo autem non
 agitur quæstio, de modo quo Sancta
 Virgo concepta fuit, sed quomodo ipsa
 Verbum Incarnatum conceperit, osten-
 ditque Auctor; posito etiam, quod Filius
 Virginis fuisset purus homo, talem, qua-
 lis fuit primus hominum, sine peccato
 originali futurum fuisse. (*) Tum de
 natura hujus peccati amplissime differit.

A 5

Inter

(*) Hic lubet, ipsa S. Doctoris verba ex
 cap. XI. subjungere. Quoniam ergo propaga-
 tio viri de sola Virgine, ita non est naturalis,
 aut voluntaria; sed mirabilis, sicut illa, quæ
 mulierem protulit de solo viro, & sicut creatio
 viri de limo; palam est, quia nequaquam subja-
 cet legibus & meritis illius propagationis, quam
 & voluntas & natura quamvis discrete ope-
 rantur; aliud enim ibi faciat voluntas, aliud
 natura: pariter tamen verus est homo, & Adam
 de non homine, & JESUS de sola muliere, &
 Eva de solo viro; sicut est verus homo quilibet
 vir

Sæculum XI. Inter hæc nuncium affertur, Urba-
 A.C. 1100. num II. Papam obiisse, & Paschalem ei
 III. ep. 40. fuisse subrogatum, cui Anselmus, data
 epistola, causam ob quam ex Anglia dis-
 ccessisset exposuit in hunc modum: *Vi-
 debam multa mala, quæ emendare in mea
 potestate non erat, & dissimulare non li-
 cebat. Urgebat Rex, ut consuetudines,
 Legi Divinæ adversas, quas jura sua di-
 cebat, approbarem. Nolebat, ut quisquam
 in Anglia sine ipsius consensu Papam vene-
 raretur, nec ut ei scriberem, aut ad me da-
 tas*

*vir aut mulier de viro & muliere. Item c. XIII.
 Si diligenter puro rationis intuitu sapientem
 Dei speculamur Justitiam; nimis absurdum in-
 telligitur, ut per illud semen, quod non creata
 natura, nec voluntas creaturæ . . . . produ-
 cit . . . . sed solius Dei voluntas propria, ad
 procreandum hominem, nova virtute mundum
 a peccato, de Virgine segregat, alieni pecca-
 ti . . . . sive pœnæ, ad eandem hominem necessi-
 tas ulla pertranseat; etiamsi non assumatur in
 Personam Dei, sed ut purus homo fiat. Nam
 eadem ipsa ratione, qua non debuit Deus Adam
 facere nisi justum nec aliquo debito . . . . grava-
 tum, aperte mens rationalis cognoscit eum, quem
 similiter propria voluntate & virtute procreat,
 alicui malo subditum fieri non debere &c.*

Hucusque S. Anselmus & solide & erudite.
 An sic autem omnis tollatur difficultas, Lecto-
 ris Theologi judicium esto. Ego manum de ta-
 bula,

tas reciperem. Cum annis modo tredecim Sæculum XI
A. C. 1100.
in Anglia imperaverit, nullam per ipsum
licuit in illo Regno Synodum celebrari.
Ecclesiæ agros Vasallis suis concedebat,
mihique, aliorum consilium exquirenti,
nullus in toto Regno Episcopus, & ne qui-
dem Suffraganei mei, quidquam aliud,
quam quod Regi placitum sciebant, sua-
deve audebant. Petii, ut in rebus his ar-
duis Sacram Sedem consulere mihi liceret;
respondit Rex; se vel hac sola postulatio-
ne gravissime offendi, jamque superesse, ut
vel erroris & culpæ veniam deprecaver,
vel ex ejus Regno facerem. Relictis
omnibus abire malui; statimque Rex
omnia Archiepiscopatus Bona occupavit,
nisi quod monachis alimenta & vestimen-
ta concesserit. Nunc quoque, sæpius a
Summo Pontifice defuncto per literas fru-
stra admonitus Censuræ Ecclesiæ usurpat.
Tertius jam annus labitur, ex quo An-
gliam reliqui. Modicam pecuniam, quam
inde abiens acceperam, expendi, & multo
plus, quod mutuum creditores dederunt;
nam ære alieno gravor. Denique Archi-
episcopi Lugdunensis beneficio alor. Non
autem ideo ista memoro, quod in Angliam
redeundi desiderio tenear, sed ut scias, quo
loco sitæ sint fortunæ meæ. Quin potius
obtestor te, ne me illuc redire jubeas, nisi
illa conditione, ut ibi præcepta Divina
servare possim, & Rex detrimentum Eccle-
sie

Sæculum XI. A.C. 1100. *siæ mea illatum repararet. Secus juste spoliatus, quod ad Sedem Apostolicam confugere ausus fuerim, quibusdam videri possem, quæ res pessimi exempli esset. Nonnulli minus sapientes ex me querunt, cur Regem non excommunicem; sed qui prudentia valent, suadent, ut ab hac excommunicatione temperem, quod non oporteat, me simul Romæ querelas movere, & simul me ipsum offensas meas ulcisci. Tandem ab amicis meis, qui apud Regem sunt, per literas moneor, ipsum excommunicationis censuram a me latam risu excepturum esse.*

§. V.

Guilielmi Rufi obitus. Henricus I. Rex Angliæ.

Lib. 3. No. vor. **H**aud multo post afferuntur literæ, in quibus nunciabatur, Regem Guilielmum Rufum funesto casu, cum feras in saltu insectaretur, die Jovis, secunda Augusti, anno millesimo centesimo, fuisse interfectum, eumque nec pœnitentem, nec confessum protinus animam reddidisse. (*) Defunctum amarissime luxit Ansel-

(*) De Regis hujus exitu in Natali Alexandro Sæc. XI. & XII. istud legitur: *Obiit Willelmus II. anno centesimo supra millesimum, Regni XIII. Nonis Aug. quadragenario major, inter venandum*